

vedkjendte sig denne Anstuelse. Den Modstand, som dengang reistes fra Regjeringens Side bevirkede imidlertid, at Folkethinget fandt det rigtigt at frasalbe denne Deel af Loven, idet det ansaae Loven i det Hele iøvrigt som saa god i flere Retninger, at det ikke vilde opgive den for at vinde ogsaa dette Fremskridt, medens flere ærede Medlemmer af Thinget forbeholdt sig ved første forekommende Leilighed at virke hen til, at dette System maatte finde Anerkjendelse i vor Lovgivning. Det har derfor undret mig, at den høitagtede Indenrigsminister stiller sig saaledes til Spørgsmaalet nu, som dette Udkast viser, at han gjør. Da der var nebsat Udvalg om Landcommunalloven, confererede dette med Indenrigsministeren, og han udtalte sig om denne Bestatningsmaade saaledes, at Udvalget var enig i at antage, at han ikke vilde være nogen bestemt Modstander deraf. Da imidlertid Sagen kom til anden Behandling i Thinget, erklærede den høitagtede Indenrigsminister sig derimod, og efterhaanden som denne Sag blev omtalt oftere, tiltog den høitagtede Indenrigsministers Modstand, saaledes at han endte med at erklære, at han ikke kunde tilraade Hans Majestæt at sanctionere Loven, saafremt de Bestemmelser, der gik i denne Retning, ikke bleve udstemte. Men hvad jeg navnlig vilde gjøre opmærksom paa, var, at den høitagtede Minister ikke saa bestemt erklærede sig derimod, fordi han i det Hele var imod Principet, men han sagde: Det hører ikke hjemme i en Lov angaaende Communerne's Styrelse, til Efteraaret kommer der jo en Revision af den kjøbenhavnske og andre Skattelove for, der er denne Sag paa sit rette Sted. Forsaa vidt vi altsaa dengang rigtigt opfattede Ministerens Udtalelser, havde vi Grund til at troe, at Ministeren, naar disse Love kom for, som han selv hentydede til, da vilde være tilbøielig til at gaae ind paa dette Princip. Jeg haaber ogsaa, at det vil skee, saafremt Rigsdagen finder Grund til at fastholde sin Mening angaaende dette Punkt og indsætter en Bestemmelse i nærværende Lovfor-

slag, der sigter til at gennemføre Principet. Dette er jo den første kommunale Skattelov, som vi have faaet forelagt siden hiin Forhandling, og hvis man da nu ønsker denne intercommunale Bestatning gennemført, saa bør man gjøre Begyndelsen dertil ved at indsætte en Bestemmelse derom i denne kjøbenhavnske Skattelov. Lade vi Leiligheden dertil her gaae forbi, saa vil det jo ved enhver af de følgende Skattelove fra deres Side, der ere imod dette Princip, blive anført, at man, hvor det først burde være steet, har undladt at gjøre et saadant Skridt, ikke har sørget for at gjøre sin Mening gjældende om dette Punkt, og derved vil jo Modstanden i det Hele mod dette Princip vinde stor Styrke. Derimod er jeg fuldstændig enig med det ærede Medlem fra Fredericia (Sab) i, at har man først indsat i den kjøbenhavnske Skattelov dette System, saa følger deraf med Nødvendighed, at det ogsaa maa gennemføres for det øvrige Land, saavel i Kjøbstæderne som i Landcommunerne. Jeg vil derfor haabe, at Thinget virkelig vil komme til her at tage dette Spørgsmaal op og behandle det saa godt og grundigt som muligt, og at det derefter i nærværende Lov vil indsætte en Bestemmelse, hvorved man kommer ind paa en saadan Bestatning, som mere og mere trænger sig frem og gjør sig gjældende. Foruden dette Punkt er der endnu eet, jeg ønskede at berøre, et Punkt, som egentlig ikke angaaer Lovens Indhold, men snarere rammer det Tidspunkt, da Loven er fremkommen. Efterat der i Motiverne er blevet gjort opmærksom paa, at der i Loven af 1861 var bestemt, at den inden Udløbet af Aaret 1864 skulde underkastes en Revision, og efterat det er ophøst, at den ogsaa blev forelagt til en saadan Revision her i Folkethinget, og at det Udvalg, som var nebsat i Sagen, under 14de Januar 1865 afgav sin Betænkning, men at Betænkningen ikke kom til Behandling her i Thinget, og at Spørgsmaalet om en Revision ikke senere havde været fremdraget fra Regjeringens Side, — efterat Alt dette er ophøst, hedder det i Motiverne, at Spørgsmaa-